

[Gustav Pedersen.]

gammel sag. Nærværende sag var 2 år gammel, da korrespondancen om den begyndte. Den var omtrent 3 år gammel, da den blev sendt til statsrevisorerne, og den var 3 år og 2 måneder, da den blev sendt ud til offentligheden. Her bliver det altså hævdet, at nogle, ganske vist ikke-navngivne tjenestemænd, men tjenestemænd, som mange kan pejle sig frem til, har påført staten betydelige tab gennem manglende påpasselighed. Det er vel overflødigt at understrege, at det drejer sig om dygtige og samvittighedsfulde tjenestemænd. Man kan være tilhænger eller modstander af dette system, men der burde ikke kunne være tvivl om, at så længe der arbejdes på den måde, må man, inden man foretager en udhængning, være helt sikker på, at der har været fuld dokumentation for en alvorlig forsømmelse. En sådan forsømmelse er efter min opfattelse ikke dokumenteret her. Derfor har jeg taget forbehold, og derfor tager jeg afstand fra den fremførte kritik.

Brodthagen: Efter det ærede medlem hr. Gustav Pedersens indlæg føler jeg trang til som formand for udvalget at sige, at vi i udvalget som sædvanlig har fået en betænkning fra statsrevisorerne, og i betænkningen er denne sag omtalt. Ingen i udvalget har fundet anledning til at kritisere udenrigsministeriet for denne disposition. Vi har haft et samråd, hvori deltog det ærede medlem hr. Gustav Pedersen og departementschef Remke. En meget interessant samtale mellem de herrer fandt sted, og ligesom vi fra udvalgets side ikke kritiserer udenrigsministeriet — jeg betragter denne sag som noget, der kan hænde for enhver — er jeg enig med departementschefen, når han siger, at sagen er pustet alt for stort op. Når vi får en sådan betænkning, hvor samtlige 4 statsrevisorer indstiller statsregnskabet til godkendelse, og vi som sædvanlig gennemgår sagen meget nøje og kommer til det resultat, at vi er fuldstændig enige med statsrevisorerne om, at vi skal godkende regnskabet, så synes jeg, at dette indlæg fra det ærede medlem var noget overflødigt efter min personlige opfattelse. At det ærede medlem har en anden mening, skal jeg ikke bebrejde ham — enhver har lov til i denne sal at have den

mening, som han nu engang har om en bestemt sag — men som sagt, udvalget har indstillet statsregnskabet til godkendelse og ikke med et eneste ord kritiseret udenrigsministeriet, og det synes jeg er det vigtigste i denne sag. At den ærede statsrevisor samtidig med, at han indstiller statsregnskabet til godkendelse, alligevel kritiserer en hel del, skal jeg ikke blande mig i.

Gustav Pedersen: Den ærede formand for udvalget angående statsrevisorerne betænkning har i hvert fald gjort sig skyldig i en misforståelse. Denne sag vedrører ikke godkendelse af statsregnskabet. Som man vil se, blev de pågældende francs købt i august 1957, betalt i 1957, og bilaget er bogført i 1957. Statsregnskabet for 1957-58 blev godkendt i fjor. Posten har altså ikke noget med statsregnskabets godkendelse at gøre. Det, jeg har talt om, er revisionsdepartementets kritik af de tjenestemænd, der har udført det arbejde, som var at udføre i denne forbindelse. Det glæder mig, og jeg understreger, at man ikke inden for udvalget kritiserer disse tjenestemænd. Når man ikke gør det, er dermed også revisionsdepartementets kritik afvist, og så kan jeg for så vidt være tilfreds. Når jeg har taget sagen op, skyldes det, at det ikke er almindeligt, at tjenestemænd er ligeglade med, om de for hændelige uheld kan klandres eller hænges op flere år efter, at uheldet skete. Man kan synes, at jeg har gjort meget ud af sagen, men jeg er sikker på, at der er mange tjenestemænd, der stadig væk føler en vis uro, når så gamle sager kan give anledning til kritik, oven i købet i enkelte tilfælde — som her — en kritik, som ikke er stærkt nok underbygget.

Brodthagen: Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen siger, at denne sag vedkommer ikke statsregnskabet for 1958-59, men jeg vil dog gøre opmærksom på, at der på side 102 i statsrevisorerne betænkning står, at der den 17. november 1958 blev ført til udgift ca. 55 000 kr. til indkøb af fransk valuta. Hvis man nu vil hævde, at det ikke hører til regnskabet for 1958-59, kunne det måske være rart for os, der skal sidde og gennemgå disse regnskaber, at de af folketinget valgte statsrevisorer ikke sad og blandede de forskellige regnskaber,